

— Повтарямъ да ти кажъ Пулосский, ты мя стреснувашъ ; въ други таквызь усилны обстоятелства, виждалъ съмь ты да ся държишь дерзновенно.

— И мыслишь ли сега дързновеніето ми да мя е оставило ? Юначеството не ся състои въ това дѣто да тича нѣкой слѣпо противу опасность-тѣ, но въ това, като іж гледа да іж прѣзира. Непрїятелитѣ ми приготвятъ съсипваніето ми ; при всичко това, ты Любинский, ты ако рачешъ, опрѣдѣленный-тѣ отъ тѣхъ день за тѣржествованіе ще бѣде негли день на погыбель-тѣ имъ и на избавленіето на съотечественницитѣ ни.

— И можешъ ли да имашъ сумнѣніе, да ли ще рачъ ? Говори какво има да кажешъ ? що трѣба да направѣжъ ?

— Да прѣдприемешъ пай-смѣлото прѣдпрїятіе отъ колкото съмь примыслевалъ. Четырдесятъ отъ най-избраннытѣ юнацы сж събраны при Ксендзово у Калубскаго, на когото юначеството е познато, и понеже иматъ нуждѣ отъ прѣдводитель опытенъ, непоколебимъ и смѣлъ, избрахъ тебе.

— Готовъ съмь Пулосский.

— Нѣма да скрѣжъ отъ тебе опасность-тѣ на туй прѣдпрїятіе ; понеже не само искарваніето ну е сумнително, но и ако несполучишь, загынваніето ти е неизбѣжно.

— Казувамъ ти че съмь готовъ, истѣлкувай ся само.

— Не си да незнаешъ че само четыри тысеци ми оставать отъ войскѣтѣ ми, и разумѣва ся че азъ могъ още за много врѣме да мѣжъ супостаты тѣ